

Ναπολέων Λιναρδάτος

Την εβδομάδα που πέρασε μάθαμε ότι δεν μπορούμε σχολιάζουμε αρνητικά και να σατιρίζουμε γυναίκες πολιτικούς.

Σε μια τηλεοπτική εκπομπή η Μαρία Ρεπούση και η Εύα Καϊλή εξαπέλυσαν δριμύ κατηγορώ για τον σεξισμό και ρατσισμό απέναντι στις κυρίες Κωνσταντοπούλου και Μακρή. Ως γνωστόν, οι Κωνσταντοπούλου και Μακρή δεν έκαναν τίποτε που θα μπορούσε να θεωρηθεί ακραίο, γελοίο και παράνομο έξω από την ΕΡΤ. Απλά όλη η κριτική προήλθε από το γεγονός ότι ήταν γυναίκες.

Όταν σχολιάζονται άνδρες πολιτικοί, η κριτική περιορίζεται πάντοτε στα πολιτικά επιχειρήματα. Για παράδειγμα ο κ. Τσίπρας δεν είπε στην Βουλή ότι ο κ. Βενιζέλος είναι πολύ βαρύ φορτίο στους ωμούς του κ. Σαμαρά. Κανείς ποτέ δεν σχολιάζει το βάρος των Πάγκαλου και Καμμένου, ή το eyeliner του Κουλούρη, την γκαντεμιά και την ηλικία του Μητσοτάκη, ή τις ελιές του Σημίτη. Κανένας δεν χλευάζει την εμμονή με την εμφάνιση τους των Αβραμόπουλου και Σπηλιωτόπουλου. Ποτέ καμιά εφημερίδα δεν έστειλε φωτογράφο στην Ραφήνα να φωτογραφίσει τον Κώστα Καραμανλή με μαγιό για να βγάλει μετά τα κάλλη του στην πρώτη σελίδα. Και όχι ποτέ κανείς δεν έχει πει έστω και ένα αστείο για την νοημοσύνη του Γιώργου Παπανδρέου και των βουλευτών και οπαδών της Χρυσής Αυγής που στην συντριπτική τους πλειοψηφία είναι άνδρες. Τίποτε από όλα τα παραπάνω δεν έχει συμβεί στην χώρα που λέγεται Ελλάδα.

Έτσι είναι φυσικό οι κυρίες Ρεπούση και Καϊλή να αισθάνονται βαθιά οργή και απογοήτευση για τα δύο μέτρα και δύο σταθμά της ελληνικής κοινωνίας. Ειδικά η κα Ρεπούση που είναι ιδιαιτέρως ευαίσθητη στα θέματα των γυναικών - με μόνη ίσως εξαίρεση τις γυναίκες που έχουν χορέψει τον χορό του Ζαλόγγου. Σημείωση: Αν οι Σουλιώτισσες οδηγήθηκαν στην αυτοκτονία αυτό οφείλεται στις εσωτερικές ενοχές που τους δημιουργούσαν ο αχαλίνωτος τους ρατσισμός και ξеноφοβία ενάντια στον Τούρκο μετανάστη που για 400 χρόνια προσπάθησε ζήσει το όνειρο του στην Ελλάδα.

Οι κυρίες Ρεπούση και Καϊλή για μια ακόμη φορά εξέφρασαν την θέση τους ότι πρέπει να μπουκν και άλλοι πρόσθετοι περιορισμοί στον λόγο και την καλλιτεχνική έκφραση. Η κα Καϊλή είπε ότι ο σεξισμός πρέπει να μπει στο νόμο λογοκρισίας που ετοιμάζει η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ του κ. Σαμαρά.

Αυτή η επιμονή με όλο και περισσότερους περιορισμούς στην ελευθερία λόγου δεν είναι τυχαία. Ο Ιταλός κομμουνιστής Γκράμσι, διανοούμενος και ακτιβιστής, είχε παρατηρήσει ότι υπήρχαν σοβαρά εμπόδια στην επιτυχία των κομμουνιστικών κινήματων στην Ευρώπη. Ο έλεγχος του κράτους και των μέσων παραγωγής δεν ήταν αρκετός. Για να πετύχει το κίνημα πρέπει να κερδίσει την ηγεμονία στην παραγωγή και διαμόρφωση αξιών και αρχών. Απαραίτητη προϋπόθεση για να επιτευχθεί αυτό είναι καταρχήν ο έλεγχος της εκπαίδευσης (βλ. Ρεπούση) και σε αυτό θα πρέπει να προσθέσουμε και τον έλεγχο των ΜΜΕ. Εδώ να σημειώσουμε ότι ο στόχος ελέγχου αυτών των δύο τομέων έχει εν πολλοίς επιτευχθεί. Δεν είναι κομμουνιστές, αλλά κατά κανόνα είναι η προοδευτικιάτσα, ότι δηλαδή βρίσκεται στα αριστερά του πολιτικού κέντρου ελέγχει αυτούς το δύο τομείς.

Μένουν δύο τελευταίοι θεσμοί για να ολοκληρωθεί η πλήρης κυριαρχία της προοδευτικιάτσας. Πρώτον η Εκκλησία, που αξιακά και πολιτισμικά είναι μακριά από το προοδευτικό κατεστημένο και γι' αυτό δέχεται τις συνεχείς του επιθέσεις. Η οικογένεια και η ιδιωτική σφαίρα του ατόμου είναι οι άλλοι στόχοι. Οι λεγόμενες κοινωνικές πολιτικές που εφαρμόζονται, από όποιο κόμμα και αν βρίσκεται στην εξουσία, έχουν ως βασικό στόχο την αντικατάσταση των οικογενειακών δεσμών και υποχρεώσεων με μια απευθείας εξάρτηση από το κράτος (βλ. επιμονή με μονογονεϊκές οικογένειες).

Οι νόμοι λογοκρισίας έχουν στόχο την ιδιωτική σφαίρα του ατόμου με σκοπό να την μειώσουν όσον το δυνατόν περισσότερο και να επεκταθεί ο έλεγχος του κράτους - που ξέρει τι πρέπει να σκεφτόμαστε και τι πρέπει να λέμε. Αυτή η κρατικοποίηση της καθημερινότητας είναι μια από τις βασικές επιδιώξεις του πολιτισμικού μαρξισμού.

Εδώ θα πρέπει να συγχαρούμε την Νέα Δημοκρατία του κ. Σαμαρά. Από την μια προχωρά στην έμμεση δήμευση της ιδιωτικής περιουσίας με τον φόρο στα ακίνητα. Από την άλλη με το νόμο λογοκρισίας που θα περάσει κρατικοποιεί, σε ένα σημαντικό πρώτο βαθμό, αυτό που ήταν μέχρι πρότινος η ιδιωτική σφαίρα ελευθερίας του ατόμου. Σχεδόν σαράντα χρόνια σοσιαλμανίας, ιδού η πολιτική συνέπεια.